

Tour de Helgenais

Af Niels Chr. Hansen

En beretning om udholdenhed, præstationsfremmende stoffer, skarvens død og udsøgte pauser

Den største udfordring er at komme tidligt op. Lørdag morgen. Har bestemt ikke guld i mund, men en smag af slatten nattesøvn. En del af nederlagsstemningen består i at gå i seng, før man er træt, og en del skræk for at ikke at kunne sove, for ikke at tale om uroen for at sove over sig. Der er mange negative præstationsuhyrer på spil her.

»VI SKAL RO EN SMUTTUR PÅ 54 KILOMETER DELT OP I ETAPER MED FØLGEVOGN OG KAJAKTRAILER, SÅ MAN KAN STÅ AF, HVOR MAN VIL«

Klubbens utrættelige turpusher har udfordret os til udholdenhedstur, og den begynder lørdag klokken syv, come rain or shine, og det er ikke lyv. Vi skal ro en smuttur på 54 kilometer delt op i etaper med følgevogn og kajaktrailer, så man kan stå af, hvor man vil. Tourens fejleblad. "Jeg har prøvet det én gang i Lombardiet Rundt," husker Rolf Sørensen. "Jeg forestiller mig, det er som at være i en ligkiste-vogn."

Faktisk er det let støvregn og overskyet, da vi mødes ved klubbens

containere. Men den sidste tid har Danmark ligget i et nogenlunde stabilt højtryk, og vi tror på bedring op ad dagen. Optimistisk, fandenivoldsk morgenstemning. Dog godt at vide, at baglugen er fuld af nødudstyr som ekstra uld og regntøj.

Bæredygtig mad til kryds

Efter 13 kilometer er vi i Egå Marina, hvor vores soigneur, Poul, står parat med første forplejning: Smurte rundstykker, kaffe, wienerbrød og chokoladehapper. Han har sgu da medbragt sammenklappelige bænke og borde, og jublen vil ingen ende tage!

Jeg giver efter for den første fristelse og lemlæster et stykke hvidt brød med skoleost, før nogen kan nå at sige "palæo". Min ven Michael har i sin tilmelding på forum skrevet om noget kraftfoder, han vil afprøve til lejligheden. "Det er vitamin- og proteinberiget valle- og skummetmælk koncentreret i en energidrik med tilsat spinat (som Skipper Skræk)." Han bedyrer, at tilskuddet er tilladt af DGI. Og jeg selv har koldstartet dagen med glutenfri havregrød med skyr og tørret frugt "på en bund af

Poul, vores uundværlige soigneur, fandt ned på stranden alle vegne og var parat med forfriskninger og store håndbevægelser (Foto: Niels Chr. Hansen)

urtete" som det så poetisk hedder på gourmet-kansk.

Alle præstationsfremmende midler i kategorien "bæredygtig" er lovlige her, for nu kommer turens første egentlige kryds: Vi, som nu er på over ti deltagere i alle aldre og køn, skal tværs over Aarhusbugten til Skødshoved, en af knoldene på Djurslands næse, og det er fire, snoldede kilometer.

På vejen over begynder solen at titte frem gennem de lavthængende skyer, og vi kan se op til de højtliggende cirrusskyer, der ligner sommer. Det lover godt og stemmer sindet i lyse toner.

Vilde roser skal have urin

Og se, lige efter Skødshoved Bro Jollehavn står vores tryghedsskaber, Poul, med bænke/borde igen parat med frugt, snacks og drikke – nu i

klart solskin. Et medlem af klubben, Mogens, dukker op på mountainbike for at se, om vi bærer præg af ælde, slid eller sygdom. Han ligger i sommerhus herude, og når han nu ikke kunne følge os live, så er det næstbedste jo at være der selv. Vi ankommer i samlet flok, som må være et stolt syn, uden gruppetto, fejleblad eller lægeteam, og vi er fulde af optimisme, snak og godt humør.

Der hersker en stor stemning, for vi er ude på eventyr, og der bliver åbenbart ikke trukket tænder ud foreløbig, så hvad betyder de sidste 40-45 kilometer? Vi tisser lystigt i de vilde roser langs stranden og håber i vores stille sind, at vi ikke skal af med noget større, før der kommer offentlige toiletter ved fyrtårnet på Sletterhage.

Vi krydser alt, også en skarv

Som så ofte før glemmer vi principet om at ro kystnært, og alle bugter bliver til kryds, og vi skrår over det hele. Åbne kryds er det kedeligste, jeg ved. Du kan ikke måle farten i forhold til noget som helst, for du passerer ingenting, og der er ikke andet end vand at kigge på. Selv om du kan se land forude, kommer du aldrig mærkbart nærmere, og kan du se huse, får de først synlige vinduer, lige når du går på grund.

På den måde passerer vi den mægtige Begtrup Vig i ét langt, lige kryds, som først afbrydes, da vi skal ind til Draget for at samle 4-5 nytillkommere op.

Ét langt kryds er ikke helt rigtigt, for seks kilometer ude i ingenting har der dannet sig en sandbanke, som giver plads til et større vingetørreri. En kæmpe flok skarver går ud af

Jesus-mode, samler vingerne og går i luften lavt hen over havoverfladen. På nær én, som bliver stående ude af stand til at komme nogen vegne. Dens højre vinge hænger i en grusom vinkel ned i sandet, og når den flakser, falder den ned på brystet. Tydeligt ude af stand til at klare sig, er der kun en ting at gøre.

Lige siden jeg var en lille, rask dreng har jeg drømt om at træde ud af mængden og dræbe et dyr, der lider. Do the right thing. Der har bare (heldigvis) ikke været lejlighed til at gøre det. Jeg har dræbt et par fugleunger, der var faldet ud af reden og snart ville blive ædt af katten eller blive kørt over i trafikken (jeg kiggede væk, når spaden klippede dem over), men jeg har aldrig siden haft "hands on".

Det bliver Bo, min romakker, der træder ud af mængden og giver

» I GAMLE DAGE, DA SØREN RYGE VAR UNG, MEN EFTER VIKINGETIDEN, LAVEDE HAN EN TV-REKONSTRUKTION OM VIKINGERNES MÅDE AT KOMME OVER HELGENÆS PÅ «

Sletterhage kan være et tricky sted at runde med strømbølger og Mols-Liniens kølvand (Foto: Niels Chr. Hansen)

den et ordentligt nakke drag med sin grønslænderåre. Da den ligger bevidstløs på banken, løfter han den op i halsen og svinger fuglen rundt i luften, til det giver nogle knæklyde.

Han og jeg stiller os og kigger ned på den for at se, om den er rigtig død, og det er den bedste og ældste ceremoni i verden, når nogen ikke er mere. Den kigger op på os med et slukket øje.

Et drag over snotten

Hvor Djurslands næse drypper heder Draget, og selve dryppet hedder Helgenæs. Her skal vi have de sidste makkere med på turen. De er selv kørt hertil og skal også tilbage i egne biler.

I gamle dage, da Søren Ryge var ung, men efter Vikingetiden, lavede han en tv-rekonstruktion om vikingernes måde at komme over Helgenæs på. Her ved Draget, hvor Helgenæs er en sandtange, trak Søren Ryge og mennesker fra ravkædesegmentet (som dengang var unge) en kopi af en snekke over sandet på træroller smurt med beg eller fårefedt – ledsaget af klassisk musik (altså i tv-udsendelsen). På den måde beviste han en teori

om, at vikingerne kunne bevæge sig hurtigere end fjenden, når det gjaldt, og når man skulle bruge snarådighed. På Samsø har de stadig spor af en lignende transportvej, Kanhavekanalen, som gennemskar øen og gjorde den halvt så stor at komme udenom.

Velsignede pauser og kattelemme

Men vi må videre. For i Kongsgårde venter Poul med VW'en for at kvikke os op og give os anledning til endnu en pause. Her kan vi sige, at vi nu kun har Helgenæs tilbage, og den strækning har vi roet før, så den virker ikke så lang. De nye, friske roere stråler af forventning, mens de kigger efter tegn på os, om nogle af os skulle være over datoen. Men vi har ikke tabt dampen – vi har bare roet langt, og vi er begyndt at knuselske de her pauser.

Kongsgårde kunne godt være en stedsbetegnelse fra Vikingetiden, og i nyere tid (1800-1900-tallet) var det en af mange dampskibs-moler, som betjente de driftige købmændsruter, der sejlede korn, levnedsmidler, tømmer og brænde til Aarhus. En brochure kalder stadig Kongsgårde "Porten til Helgenæs" – bop bop bop.

Kommet så langt giver det ingen mening at stå af og køre med Poul i fejebladet. I mit stille sind havde jeg givet mig selv lov til "at briste" her omkring, men jeg er faktisk forbavsende frisk, hvilket skyldes de gode hvil. Begge mine svage punkter, albuerne, skuldrene og håndleddene er helt ok, så man skulle være godt tosset for at tage kattelemmen nu.

Håneretten eksisterer ikke her på holdet, som består af lutter søde og rare mennesker. Selv B. S. Christiansen er gået i terapikloster med alle de andre gammeldags paramilitære og har transcenderet til milde, forstående og anerkendende outdoortyper. I modsætning til mange andre klubber med en kerne af machodrenge i alle aldre, som bruger tiden på en opslidende konkurrence om at overgå og nedlægge (jeg nævner ingen navne, og jeg bliver bare aggressiv af det). Hvis vi endelig skulle håne nogen, skulle det være den type, der framelder sig turlisten igen, fordi deres faster lige er død (igen).

Det sidste pøsehorn

Nok, vi må videre i solen og de nu krappe bølger langs Helgenæs' vestkyst. Forude venter glitrende

vand, Mols-Linien og Sletterhage Fyr-spids med det vilde vand.

Runderingen af Sletterhage går overraskende let alle de beskidte vandtricks taget i betragtning. Vi passerer endda næsten samtidig med hurtigfærgen til Sjællands Odde, og det giver normalt nogle enorme dønninger.

På den anden side af hagen lægger vi til land og guffer nogle af de godbidder, vi selv har haft med os hjemmefra. Michael og jeg er

stadig på præstationsfremmende stoffer (mine sidste gulerødder), mens formanden og hendes mand har været ved fyrtårnskiosken for at købe franske hotdogs (læs: pøsehorn for "krautere"), som egentlig både lugter og ser tiltalende ud.

Vi får brug for vores kalorier, for nu står menuen på modvind, som følger os resten af vejen kun afbrudt af turens sidste pause. Nu, hvor man kan se enden på det hele, begynder træthedstegnene at sætte

ind: ømme skuldre, mavemuskler, lænde, arme – you name it, we've got it! Og tavshed. Næsten ingen mæler et ord de sidste kilometer. Mærkeligt så psykologisk vi er skruet sammen! En hund gør irriterende fra stranden, solen står os lige i øjnene, skoldningerne på håndens overside klør, de våde tøjdele svier og huden ligner skindet på albinosvesker ...

Vi er med andre ord forkomne og lykkelige. ■